

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 23 listopada 2021 r. w Warszawie

sprawy P. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek

na skutek odwołania P. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 21 kwietnia 2020 r. nr wg RWA (...), znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 21 kwietnia 2020 r. nr wg RWA (...) znak: (...), w ten sposób, że ustala, że zadłużenia P. W. wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonym na dzień wydania decyzji wynosi łącznie 540,45 zł (Fundusz (...) za okres od 2014-04 do 2014-10),

2. znosi wzajemnie koszty zastępstwa procesowego pomiędzy stronami.

SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

P. W. w dniu 9 czerwca 2020r. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 21 kwietnia 2020 r. nr wg RWA (...), znak sprawy: (...), w której ustalono zadłużenie P. W. z tytułu nieopłaconych składek na kwotę 19 770,54 zł, zaskarżając decyzję w całości. Ubezpieczony zarzucił skarżonej decyzji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że prowadził działalność gospodarczą do dnia 10 listopada 2016 r., a w związku z tym był zobowiązany do opłacenia składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne w okresie od maja 2015 r. do maja 2016 r. oraz składek na Fundusz Pracy w okresie od kwietnia 2014r. do listopada 2016r., podczas gdy skarżący w ww. okresach faktycznie nie prowadził już działalności gospodarczej. Dodatkowo, niezależnie od powyższego, w części dotyczącej stwierdzonego zadłużenia w zakresie składek na Fundusz Pracy za okres od kwietnia 2014 r. do maja 2015 r., odwołujący zarzucił przedawnienie roszczeń ZUS w tym zakresie, zgodnie z art. 24 ust. 4 ustawy systemowej.

Odwołujący wniósł o zmianę w całości skarżonej decyzji ZUS i orzeczenie, że P. W. nie jest dłużnikiem organu rentowego z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne za okres od maja 2015 r. do maja 2016 r. oraz składek na Fundusz Pracy za okres od kwietnia 2016 r. do listopada 2016 r. P. W. wniósł ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu, bowiem mogło dojść do rażącego naruszenia przepisów o postępowaniu przed organem rentowym, tj. art. 7, 77 k.p.a. tj. niekompletnego ustalenia stanu faktycznego sprawy; ewentualnie zaś w wypadku uwzględnienia wyłącznie zarzutu dotyczącego przedawnienia roszczeń ZUS skarżący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w części i orzeczenie, że nie jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu składek na Fundusz Pracy za okres od

kwietnia 2014 r. do maja 2015r. P. W. wniósł również o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Ubezpieczony uzasadnił odwołanie tym, że wbrew ustaleniom organu rentowego, zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej nie w listopadzie 2016r. kiedy jego działalność Centrum Usługowe (...) została wyrejestrowana z (...), lecz na początku 2014 r. Dokumentacja dotycząca działalności gospodarczej była wówczas prowadzona przez żonę odwołującego, a wskutek pogorszenia wzajemnych relacji małżonków i w konsekwencji orzeczenia rozwodu, odwołujący nie miał świadomości niedopełnienia formalności, tj. wykreślenia z (...). P. W. podniósł dodatkowo, że w okresie od listopada 2015 r. do listopada 2016 r. przebywał w Szwecji i tam pracował fizycznie, wobec czego nie mógł wówczas wykonywać działalności w Polsce (k. 4-9 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z 8 lipca 2020 r. **organ rentowy** wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. ZUS wskazał, że P. W. dokonał zgłoszenia jako płatnik składek z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej od 10 września 1999 r. do 28 lutego 2000 r. oraz od 1 kwietnia 2012 r. do 10 listopada 2016 r. i z tego tytułu był zobowiązany do uiszczania składek. Twierdzenia ubezpieczonego w przedmiocie nieprowadzenia działalności gospodarczej we wskazanym okresie nie znajdują potwierdzenia w historii wpisów do (...). Ponadto, zdaniem ZUS prowadzenie działalności gospodarczej występuje zarówno w okresach faktycznego wykonywania usług, jak też w okresach wykonywania innych czynności związanych z działalnością – takich jak pozyskiwanie nowych klientów, zamieszczanie ogłoszeń w prasie, załatwianie spraw urzędowych – wszystkie te czynności pozostają w związku z działalnością usługową. Organ rentowy podniósł, że niezasadne są również argumenty odwołującego dotyczące braku wiedzy o niewyrejestrowaniu działalności przez byłą żonę, bowiem z wpisu do (...) nie wynika, aby B. W. została ustanowiona prokurentem lub pełnomocnikiem firmy. W odniesieniu do zarzutu przedawnienia roszczeń, ZUS wskazał, że stosownie do art. 32 i art. 24 ust. 5f ustawy systemowej, termin przedawnienia należności z tytułu składek ulega zawieszeniu od dnia wszczęcia postępowania w przedmiocie ustalenia wysokości zadłużenia do czasu, gdy decyzja stanie się prawomocna, w związku z czym należności wynikające z decyzji z 21 kwietnia 2020 r. w dniu jej wydania nie uległy przedawnieniu (k. 12-13 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony P. W. 1 kwietnia 2012 r. rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej pod firmą (...), a od 25 marca 2013 r. – Centrum Usługowe (...) P. W., w ramach której zajmował się transportem drogowym towarów. Odwołujący wykonywał transport na rzecz firmy (...), świadczącej usługi dla P., używał w tym celu samochodu dostawczego R. (...). Z tego tytułu był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego w okresie od 1 kwietnia 2012 r. do 11 listopada 2016 r. (historia zmian w (...) k.41-52 a.s., druki (...) i (...) akta rentowe, karty nieoznaczone).

Przygotowywaniem wszelkiej dokumentacji dla działalności gospodarczej, w tym wypełnianiem zgłoszeń do ZUS, rozliczaniem podatków zajmowała się żona ubezpieczonego B. W., która jest księgową. Ubezpieczony miał do żony pełne zaufanie i nie sprawdzał dokumentów, które żona przygotowywała mu do podpisu (zeznania odwołującego k. 93-94 a.s., wydruk z (...) dot. działalności B. W. k. 103 a.s.).

Na początku 2014 r. P. zakończył współpracę z firmą (...), co przełożyło się również na brak zleceń dla ubezpieczonego. Odwołujący nie dokonał wówczas wyrejestrowania działalności z (...), gdyż założył, że zrobiła to jego żona. Nie zweryfikował tego, gdyż relacje między małżonkami nie były prawidłowe. P. W. 20 października 2014 r. sprzedał samochód, którego używał do prowadzenia działalności gospodarczej (zeznania odwołującego k. 94-95 a.s.; umowa sprzedaży samochodu k. 100 a.s.).

W 2014 roku P. W. w ramach swojej działalności uzyskał przychód w wysokości 3.500 zł. Co najmniej od 20 października 2014 r. (tj. od dnia sprzedaży samochodu) odwołujący nie wykonywał działalności gospodarczej. Za 2015 r. ubezpieczony złożył zeznanie podatkowe, w którym wykazał przychody z działalności osobistej, zaś przychody z działalności gospodarczej oznaczono jako o. Utrzymywał się z dorywczych prac budowlanych, w tym również za

granicą – przez rok pracował w Szwecji. W 2017 roku podjął pracę u L. G. jako monter, gdzie pracował do końca kwietnia 2020 r. (PIT-36 za 2014 r. k. 23-28, za 2015 r. k. 31-36 a.s., PIT/B za 2014 r. k. 29-30, za 2015 r. k. 37-38 a.s., PIT-37 za 2016 r. k. 39-40 a.s., informacja z Urzędu Skarbowego k. 69-71 a.s., zeznania odwołującego k. 94-95 a.s., świadectwo pracy k. 98 a.s.).

P. W. zgłosił do (...) zakończenie prowadzenia działalności gospodarczej w 2016 r. – wykreślenie z rejestru nastąpiło z dniem 11 listopada 2016 r. (wydruk z (...) k. 41 a.s.).

Zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek do 20 października 2014 r. wyniosło 540,45 zł, w tym 365,95 zł należność, 6,50 zł koszty egzekucyjne i 168,00 zł odsetki (hipotetyczne wyliczenie k. 114 a.s.).

W związku ze stwierdzeniem zaległości z tytułu nieopłaconych składek, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. skierował do P. W. zawiadomienie z 14 czerwca 2019 r. o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Następnie organ rentowy skierował do ubezpieczonego zawiadomienie z 9 sierpnia 2019 r. o zakończeniu postępowania dowodowego i możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów (zawiadomienia z 14.06.2019 r., 9.08.2019 r., potwierdzenia odbioru – akta rentowe, karty nieoznaczone).

Decyzją z 21 kwietnia 2020 r. nr wg RWA (...) ZUS (...) Oddział w W. stwierdził, że P. W. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy w łącznej kwocie 19.770,54 zł liczonymi wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonym od dnia wydania decyzji, w tym z tytułów:

- 1) składek na ubezpieczenia społeczne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od 2015-05 do 2016-05 w kwocie 9.138,51 zł oraz odsetek za zwłokę w kwocie 3.189,00 zł;
- 2) składek na ubezpieczenie zdrowotne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od 2015-05 do 2016-05 w kwocie 3.680,03 oraz odsetek za zwłokę w kwocie 1.283,00 zł;
- 3) składek na Fundusz Pracy w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od 2014-04 do 2016-11 w kwocie 1.810,00 zł oraz odsetek za zwłokę w kwocie 670,00 zł.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wyjaśnił, że ubezpieczony nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w związku z czym określono wysokość zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek. Do decyzji załączono szczegółowe zestawienie należności (decyzja ZUS z 21.04.2020 r., szczegółowe zestawienie należności, potwierdzenie odbioru – akta rentowe, karty nieoznaczone).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o dołączone do sprawy dokumenty, w tym również załączone do akt rentowych, a także zeznania odwołującego się. Tak zebranych dowodom Sąd dał wiarę w całości, gdyż wynikające z nich okoliczności były ze sobą zgodne, a ich treść przekonująca. W szczególności Sąd uznał za wiarygodne zeznania odwołującego się, który w sposób przekonujący opisał okoliczności związane z zaprzestaniem prowadzenia działalności gospodarczej w 2014 r. oraz przyczynach błędnego przeświadczenia o dopełnieniu związanych z tym formalności. Fakt, że podczas rozprawy P. W. nie dysponował wiedzą na temat formalności związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, m.in. czy był płatnikiem VAT, w jaki sposób rozliczał podatki, czy posiadał konto firmowe, z jakiej przyczyny dokonywał zmian w (...) świadczą o tym, że ubezpieczony nie zajmował się ich wykonywaniem i wszelkie obowiązki formalne scedował na żonę. Jednocześnie okoliczność pogorszenia się relacji między małżonkami w 2014 r. i co za tym idzie – niesprawdzenia przez P. W., czy żona dokonała wyrejestrowania jego działalności gospodarczej – został udowodniony poprzez wykazanie, że niedługo po tym okresie doszło do rozwodu małżonków.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 15zsz² ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 poz. 1842) jeżeli w sprawie rozpoznawanej według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w całości, sąd może zamknąć rozprawę i wydać orzeczenie na posiedzeniu niejawnym po uprzednim odebraniu od stron lub uczestników postępowania stanowisk na piśmie. W niniejszym postępowaniu, wobec przeprowadzenia postępowania dowodowego, należało wydać wyrok na posiedzeniu niejawnym, czemu strony się nie sprzeciwiały.

W niniejszej sprawie odwołujący zakwestionował decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie której organ rentowy stwierdził, że P. W. jest dłużnikiem ZUS z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne i Fundusz Pracy, a ponadto ustalił wysokość zadłużenia łącznie z odsetkami za zwłokę na dzień wydania decyzji.

Wskazać należy, że stosownie do art. 6 ust 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 266 – dalej również jako „u.s.u.s.” lub „ustawa systemowa”) osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność, podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym oraz wypadkowym. Zakres czasowy objęciem ww. ubezpieczeniami statuuje art. 13 pkt 4 u.s.u.s., zgodnie z którego treścią osoby prowadzące działalność gospodarczą podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o działalności gospodarczej. Z podleganiem obowiązkowym ubezpieczeniom z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej wiąże się obowiązek prawidłowego obliczenia oraz terminowego opłacania składek. W świetle art. 16 ust. 4 i art. 17 ust. 3 u.s.u.s. osoby prowadzące działalność pozarolniczą (gospodarczą) finansują w całości, z własnych środków, a także sami obliczają i przekazują co miesiąc do Zakładu, składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe.

Powyższy obowiązek dotyczy również opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne. W myśl art. 66 ust. 1 pkt 1c ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1373) obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, które są osobami prowadzącymi działalność pozarolniczą lub osobami z nimi współpracującymi, z wyłączeniem osób, które zawiesiły wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Natomiast zgodnie z art. 67 ust. 1 powyższej ustawy obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego uważa się za spełniony po zgłoszeniu do ubezpieczenia zdrowotnego osoby podlegającej temu obowiązkowi zgodnie z przepisami art. 74-76 oraz opłaceniu składki w terminie i na zasadach określonych w ustawie.

Potwierdzeniem wspomnianego wyżej obowiązku jest art. 46 ust. 1 u.s.u.s., zgodnie z treścią którego płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. W przypadku opłacania składek po terminie płatnik składek obowiązany jest do obliczenia i zapłaty odsetek za zwłokę, przy czym odsetki te obliczane są od dnia następującego po dniu upływu płatności składek (art. 23 ust. 1 cyt. ustawy). Na mocy delegacji art. 49 ust. 1 cytowanej ustawy, szczegółowe zasady i tryb postępowania w sprawach rozliczania składek uregulowane zostały rozporządzeniem Rady Ministrów z 18 kwietnia 2008 roku w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2008, nr 78, poz. 465 ze zm.).

W niniejszej sprawie odwołujący P. W. zarzucił Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych błąd w ustaleniach faktycznych, tj. stwierdzenie zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek za okres, w którym faktycznie nie wykonywał czynności

związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, mimo iż działalność ta widniała w ewidencji przedsiębiorców jako aktywna.

Po przeprowadzeniu postępowania Sąd Okręgowy uznał stanowisko P. W. za w znacznej części zasadne. Na tle przytoczonych na wstępie przepisów ustawy systemowej wynika w sposób jednoznaczny, że obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą – a w konsekwencji, istnienie po stronie tej osoby obowiązku prawidłowego obliczenia składek i ich terminowego uiszczania – wynika z faktycznego prowadzenia tej działalności. W orzecznictwie wskazuje się, że wykonywanie pozarolniczej działalności gospodarczej to rzeczywista działalność zarobkowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Ciągłość działalności gospodarczej oznacza, że jest to względna stałość (stabilność) jej wykonywania, przy założeniu, że nie jest to aktywność jednostkowa, sporadyczna. Decydujące znaczenie ma cecha polegająca na uczestnictwie w obrocie gospodarczym, zawodowy charakter tej działalności, powtarzalność podejmowanych działań i ukierunkowanie na reguły racjonalnego gospodarowania (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 28.06.2017r., III AUa 1391/16; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 21.08.2017r. III AUa 1075/16). W orzecznictwie wskazuje się, że wykonywanie działalności gospodarczej obejmuje nie tylko faktyczne wykonywanie w celu zarobkowym czynności należących do zakresu tej działalności, lecz także czynności zmierzające do zaistnienia takich czynności gospodarczych (czynności przygotowawcze), np. poszukiwanie nowych klientów, zamieszczanie ogłoszeń w prasie, załatwianie spraw urzędowych, lecz również faktyczne niewykonywanie działalności gospodarczej w czasie oczekiwania na kolejne zamówienie lub w czasie ich poszukiwania. Wszystkie te czynności pozostają w ścisłym związku z działalnością gospodarczą, zmierzają bowiem do stworzenia właściwych warunków do jej wykonywania (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 25.11.2005 r., I UK 80/05; z 23.03.2006 r., I UK 220/05; z 18.10.2011 r., II UK 51/11).

Jednocześnie kwestie związane z formalnym zarejestrowaniem, wyrejestrowaniem, czy zgłaszaniem przerw w tej działalności mają pewne znaczenie w sferze dowodowej, ale nie przesądzają same w sobie o podleganiu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Sąd Najwyższy niejednokrotnie podkreślał, że obowiązkowi ubezpieczeń społecznych podlega osoba faktycznie prowadząca działalność gospodarczą, a nie osoba jedynie figurująca w ewidencji działalności gospodarczej na podstawie uzyskanego wpisu, która działalność tej nie prowadzi (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 13.11.2008 r., II UK 94/08, z 21.06.2001 r., II UKN 428/00, z 11.01.2005 r., I UK 105/04, z 25.11.2005 r., I UK 80/05 z 30.11.2005 r., I UK 95/05, z 19.03.2007 r., III UK 133/06). Wspomniany wyżej przepis art. 13 pkt 4 u.s.u.s. jednoznacznie kładzie nacisk na rozpoczęcie wykonywania pozarolniczej działalności i zaprzestanie wykonywania tej działalności, a nie na moment dokonania w ewidencji działalności gospodarczej stosownego wpisu o zarejestrowaniu działalności bądź jego wykreślenia. W konsekwencji obowiązkowi ubezpieczeń społecznych podlega osoba faktycznie prowadząca działalność gospodarczą (a więc wykonująca tę działalność), a nie osoba jedynie figurująca w ewidencji działalności gospodarczej na podstawie uzyskanego wpisu, która działalność tej nie prowadzi (nie wykonuje).

Taka też sytuacja zdaniem Sądu Okręgowego wystąpiła w niniejszej sprawie. Jak wynika z dokonanych w sprawie ustaleń, ubezpieczony w ramach swojej działalności gospodarczej zajmował się transportem drogowym na rzecz firmy współpracującej z P., a w trakcie 2014 roku zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej. W ocenie Sądu twierdzenia odwołującego w tym zakresie znajdują potwierdzenie we wpisie do (...), gdzie wskazano, że przeważającym (...) jest 49.41.Z – transport drogowy towarów, a także w przedłożonych przez nią deklaracjach PIT za lata 2014 i 2015, z których wynika, że ubezpieczony w 2014 roku uzyskał przychód w wysokości 3.500,00 zł, a w 2015 roku nie wykazał przychodu z działalności gospodarczej ani nie ponosił kosztów jej prowadzenia. Zdaniem Sądu należy przyjąć, że podejmowanie przez odwołującego faktycznej aktywności w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej znalazłoby odzwierciedlenie co najmniej w kosztach jej prowadzenia, bowiem zdecydowana większość działań przedsiębiorcy z takimi kosztami się wiąże.

Wprawdzie organ rentowy argumentował w toku procesu, że brak dochodów i kosztów działalności nie świadczą o jej nieprowadzeniu, bowiem pozyskiwanie klientów, uzyskiwanie dochodów i ponoszenie kosztów działalności gospodarczej wpisują się w jej ryzyko, z którym musi się liczyć każdy przedsiębiorca, jednakże zdaniem Sądu jest to argument nietrafny. Istnienie po stronie przedsiębiorcy ryzyka wynikającego z prowadzenia działalności gospodarczej nie przesądza bowiem o tym, czy działalność ta jest faktycznie wykonywana, czy też nie – w przeciwieństwie do

kwestii istnienia po stronie przedsiębiorcy jakichkolwiek przepływów finansowych, dotyczących tak kosztów, jak i przychodu. Argumentacja organu rentowego mogłaby być zasadna w sytuacji, gdyby po stronie odwołującego w spornym okresie stwierdzono jakiegokolwiek koszty działalności, co świadczyłoby o podejmowaniu inwestycji w celu utrzymania działalności lub osiągnięcia zysku. Taka jednak sytuacja, jak wyjaśniono powyżej, w przypadku odwołującego nie miała miejsca.

W kontekście powyższego Sąd Okręgowy stwierdził, że P. W.

co najmniej od 20 października 2014 r. nie prowadził działalności gospodarczej. Nie ulegało bowiem wątpliwości, że P. W. w 2014 r. przez pewien okres wykonywał jeszcze działalność gospodarczą, skoro osiągnął z tego tytułu przychód w wysokości 3.500,00 zł. Jednocześnie należało zauważyć, że odwołujący świadczył usługi transportowe przy użyciu samochodu R. (...), który sprzedał w dniu 20 października 2014 r. Data sprzedaży samochodu stanowiła zatem granicę, od której można uznać, że odwołujący całkowicie zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej. Okoliczności tej nie zmienia fakt, że działalność gospodarcza pozostawała „aktywna” w ewidencji przedsiębiorców. Samo dokonanie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza bowiem o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej, ale prowadzi do domniemania prawnego (art. 234 k.p.c.), według którego osoba wpisana do ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą (zob. Sąd Najwyższy z 25.11.2005 r., o sygn. akt I UK 20/05). W ocenie Sądu odwołujący w toku postępowania zdołał wykazać fakt nieprowadzenia działalności gospodarczej w sposób prowadzący do obalenia wspomnianego wyżej domniemania. Jeżeli więc, mimo formalnego figurowania

w ewidencji działalności gospodarczej, ubezpieczony nie wykonywał żadnych usług lub sprzedaży, czy innych czynności, to w konsekwencji należy uznać, że nie do utrzymania jest domniemanie wynikające z wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, że działalność tą wykonywał, a zatem nie może też dojść do objęcia go ubezpieczeniem społecznym w myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 oraz art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Co za tym idzie, brak było podstaw do uznania P. W. za dłużnika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za okres po 20 października 2014 r., skoro z uwagi na brak faktycznego prowadzenia działalności nie powstał po jego stronie sformułowany w art. 46 ustawy systemowej obowiązek obliczenia i uiszczenia składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne oraz Fundusz Pracy.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał odwołanie za częściowo zasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję zgodnie z sentencją wyroku.

Mając na uwadze charakter sprawy oraz fakt, że każda ze stron w pewnej części wygrała i przegrała proces, to Sąd Okręgowy zniósł wzajemnie pomiędzy stronami koszty zastępstwa procesowego na podstawie art. 100 k.p.c.

SSO Renata Gąsior